

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/83/2020
Identifikačné číslo spisu:	7211225652
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7211225652.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ASANARATES s.r.o., so sídlom Park Angelinum 4, 040 01 Košice, IČO: 36 606 693, právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Kotosom, advokátom, Žižkova 6, 040 01 Košice proti žalovanému: Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, so sídlom Rastislavova 43, 041 90 Košice, IČO: 00 606 707, zastúpenému JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou so sídlom Kováčska 32, 040 01 Košice, o zaplatenie 64.490,19 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. marca 2018, č. k. 4Cob/15/2017-448, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. marca 2018, č. k. 4Cob/15/2017-448, rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 19. septembra 2016, č. k. 35Cb/50/2012-389, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 9. novembra 2016, č. k. 35Cb/50/2012-401 a uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 22. augusta 2018, č. k. 35Cb/50/2012-483 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) svojím v poradí prvým rozsudkom zo dňa 24. júna 2013, č. k. 35Cb/50/2012-190, zamietol žalobu v časti o zaplatenie sumy 64.042,58 eur s 9,5 % ročným úrokom z omeškania od 12. augusta 2011 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti konanie zastavil a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému, na účet jeho právnej zástupkyne trovy konania v sume 4.034,19 eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca podanou žalobou žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 64.490,19 eur s 9,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 12. augusta 2011 do zaplatenia titulom nezaplatenia časti ceny za poskytnuté dezinsekčné služby a podaním doručeným súdu dňa 4. júla 2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 64.042,58 eur s 9,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 12. augusta 2011 do zaplatenia s tým, že v prevyšujúcej časti berie žalobu späť. Na základe tohto dispozičného úkonu žalobcu súd konanie v zmysle ust. § 96 ods. 1 O. s. p., v časti nad istinu a príslušenstvo žiadané v jeho písomnom podaní doručenom súdu dňa

4. júla 2012, zastavil. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe žiadal žalobu zamietnuť, nakoľko zmluvne dohodnutá suma bola žalobcovi uhradená.

1.2. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 21. decembra 2009 žalovaný ako verejný obstarávateľ vypracoval súťažné podklady na podprahovú zákazku - dezinfekčné služby v objektoch a verejných priestranstvách, ktoré sú v užívaní a správe žalovaného. Dňa 23. februára 2010 uzavrel žalobca ako poskytovateľ so žalovaným ako objednávateľom Zmluvu o poskytovaní dezinfekčných služieb podľa ust. § 269 a nasledujúcich Obchodného zákonníka (ďalej len „zmluva“), ktorej predmetom bol záväzok poskytovateľa poskytovať pre objednávateľa dezinfekčné služby v objektoch objednávateľa za podmienok dohodnutých v tejto zmluve. Pokiaľ ide o dobu platnosti zmluvy a cenu, v čl. IV. bod 1 bolo dohodnuté, že zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to do doby vyčerpania finančného limitu 60.000,00 eur bez DPH, resp. odo dňa účinnosti na 24 mesiacov, podľa toho, čo nastane skôr. V čl. IV. bod 3 zmluvy bolo dohodnuté, že objednávateľ je oprávnený od zmluvy odstúpiť v prípade vyčerpania finančného plnenia podľa tejto zmluvy, t. j. 60.000,00 eur bez DPH a v čl. VIII. bod 1 zmluvy bolo dohodnuté, že meniť, alebo dopĺňať text tejto zmluvy je možné len formou riadne číslovaných písomných dodatkov, ktoré budú platné, ak budú riadne potvrdené a podpísané oprávnenými zástupcami oboch zmluvných strán, pričom cena predmetu zmluvy po zmene zmluvy nesmie byť rovná, ani vyššia ako 60.000,00 eur bez DPH. Žalobca v liste zo dňa 23. februára 2010 t. j. v deň podpísania zmluvy, oznámil žalovanému, že v prípade, ak by vyčerpal finančný limit, ktorý je určený 60.000,00 eur bez DPH, je ochotný vykonať opakovaný postrek v rokoch 2010 a 2011 vo všetkých pavilónoch bezplatne. Následne po uzavretí predmetnej zmluvy boli realizované v období od 7. apríla 2010 do 7. decembra 2010 zo strany žalovaného objednávky na dezinfekčné služby s uvedením štvorcových metrov potrebnej dezinfekcie a ceny za realizáciu týchto služieb, ktoré žalobca vykonal a realizácia prác bola potvrdená zmluvnými stranami na príslušnom dodacom liste s rovnakými metrami štvorcovými a cenou ako v objednávke a vychádzajúc z uvedených skutočností žalobca vystavil žalovanému príslušnú faktúru. Na základe uvedeného postupu žalobca vystavil za predmetné obdobie žalovanému faktúry, celkom vo výške 43.939,21 eur bez DPH. Vystavenie uvedených faktúr potvrdili obaja účastníci konania. Listom zo dňa 6. apríla 2011 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie sumy 54.193,70 eur bez DPH ako rozdielu medzi sumou uhradenou vo výške 43.939,21 eur bez DPH, ktorá bola žalovaným uhradená a sumou 98.132,92 eur bez DPH za postrek vykonaný v roku 2010 na celkovej ploche 363.455,25 m² pri koeficiente uvedenom v zmluve vo výške 0,27 eur za m² bez DPH. Následne v tejto výške žalobca vystavil žalovanému dňa 13. mája 2011 faktúru č. 20110573 so splatnosťou 11. augusta 2011 a odoslal list v uvedený deň označený ako doučtovanie so špecifikáciou prác.

1.3. Súd prvého stupňa uviedol, že zo spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 38Rob/58/2012 zistil, že na rovnakom skutkovom a právnom základe žiadal žalobca od žalovaného zaplatenie celkovej sumy 38.507,93 eur s príslušenstvom, z titulu nezaplatenia faktúr vystavených za vykonané dezinfekčné služby na základe zmluvy zo dňa 23. februára 2010, špecifikoval faktúry ich číslom a fakturovanou sumou a uviedol, že boli vystavené rovnakým spôsobom ako v tomto konaní, t. j. po objednávke žalovaného a potvrdením prác na dodacom liste s parametrami zhodnými tak na objednávke, dodacom liste, ako aj faktúre. V priebehu uvedeného konania vzal žalobca písomným podaním doručeným súdu dňa 3. decembra 2012 žalobu v časti istiny späť, nakoľko príslušné faktúry boli po podaní žaloby žalovaným uhradené v celkovej sume 34.523,93 eur vrátane DPH, z titulu vykonaných dezinfekčných služieb. V zostávajúcej časti sa jednalo o faktúry vystavené za deratizačné služby. Žalobca svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy odvíjal od rozdielu medzi cenou dezinfekčných prípravkov uvedených v článku III. bod 1 zmluvy, ktorej priemer tvorený súčtom cien prípravkov bez DPH vydelený počtom siedmich prípravkov predstavoval cenu 0,27 eur bez DPH a sumou 0,209 eur bez DPH, ako cenou nižšou, ktorú uvádzal žalovaný vo svojich objednávkach.

1.4. Okresný súd ďalej uviedol, že v danom prípade medzi účastníkmi konania nebol sporný rozsah a kvalita prác, ktoré žalobca vykonal pre žalovaného na základe predmetnej zmluvy, ale spornou z hľadiska rozdielných výkladov účastníkov konania bola výška ceny za vykonané služby, keď zmluvné strany túto odvíjali od rozdielných skutočností. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že cena medzi zmluvnými stranami bola dohodnutá vo výške 60.000,00 eur bez DPH (71.400,00 eur s DPH). Uvedená skutočnosť podľa názoru súdu vyplýva predovšetkým zo samotného obsahu predmetnej zmluvy, keď v článku IV. bod 1 bolo dojednané, že zmluva sa uzatvára na dobu určitú a to do doby vyčerpania finančného limitu 60.000,00 eur bez DPH, pričom za nemenej podstatné považoval i ďalšie dojednanie v

článku VIII. bod 1 zmluvy, kde jasne a určito je vymedzené i to, že aj po zmene zmluvy cena predmetu nesmie byť rovná, ani vyššia ako 60.000,00 eur bez DPH. Skutočnosť, že žalobca bol s takouto dojednanou cenou uzrozmeneý vyplýva i z jeho listu zo dňa 23. februára 2010 t. j. dňa podpisu samotnej zmluvy. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že k uvedenému záveru dospel i zo spôsobu, akým konkrétne práce žalobcom boli pre žalovaného realizované i z hľadiska formálneho, keď postup objednávka - dodací list - faktúra, zodpovedal predmetu a spôsobu plnenia zmluvy tak, ako bol vymedzený v článkoch II. zmluvy, kedy za celé obdobie vykonávania činnosti žalobcom bol tento postup zachovaný bez toho, aby ho žalobca namietal, resp. žalobca z tejto objednávky po celý čas vychádzal, v rozsahu objednávky potvrdzoval dodacie listy a v nadväznosti na ne i vystavoval faktúry. K samotnému doúčtovaniu sumy tvoriacej žalobný návrh došlo zo strany žalobcu vo vzťahu k žalovanému prvýkrát až po poslednej realizácii služieb v decembri 2010, a to listom zo dňa 13. mája 2011. Pokiaľ ide o ceny jednotlivých prípravkov na dezinfekciu tak, ako boli vymedzené v čl. III. bod 1 zmluvy, tieto nadväzovali na súťažné podklady vypracované žalovaným ako obstarávateľom v smere spôsobu určenia ceny a z hľadiska tejto podprahovej zákazky boli podmienkou pre uzavretie zmluvy s uchádzačom, avšak vzhľadom na vyššie uvedené neboli rozhodné pre stanovenie konkrétnej ceny diela tak, ako to súd uzavrel. Za daného stavu mal súd prvého stupňa zato, že žalovaný za služby poskytnuté žalobcom na základe zmluvy zaplatil v úhrne faktúr vystavených za predmetné obdobie a vymedzených v tomto konaní, ako aj v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II sp. zn. 38Rob/58/2012 celkovú sumu 85.859,59 eur (51.335,66 eur s DPH + 34.523,93 eur s DPH), čo pokrylo cenu dohodnutú v predmetnej zmluve vo výške 71.400,00 eur s DPH (60.000,00 eur bez DPH pri 19 %-nom DPH), a preto dospel k záveru, že nárok žalobcu na doplatenie ceny diela nie je dôvodný, preto žalobu v uvedenej časti zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O. s. p., a neúspešného žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania celkom v sume 4.034,19 eur, ktorú podrobne špecifikoval a odôvodnil, prečo právnej zástupkyňi žalovaného nepriznal časť ňou uplatnených trov konania.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací uznesením zo dňa 15. apríla 2014, č. k. 3Cob/193/2013-211, rozsudok okresného súdu zo dňa 24. júna 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.1. Vzhľadom na predmet konania (nárok žalobcu, ktorý uplatnil v prípise zo dňa 6. apríla 2011 a zo dňa 13. mája 2011 a vyfaktoval faktúrou č. 20110573 zo dňa 13. mája 2011 ako doúčtovanie rozdielu medzi zmluvne dohodnutou cenou 0,27 eur za m² a fakturovanou sumou), odvolací súd posudzoval, v akej výške bola dohodnutá cena prác v zmluve a či nedošlo k jej zmene a v akej výške bola zaplatená.

2.2. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že cena a platobné podmienky boli dohodnuté v čl. III zmluvy v znení „Zmluvné strany sa dohodli, že cena za predmet zmluvy bude stanovená podľa jednotkových zmluvných cien uvedených v Prílohe č.1 tejto zmluvy, ktorá tvorí jej neoddeliteľnú súčasť.“ Pod tým je uvedený názov prípravku, jeho koncentrácia a cena a v Prílohe č.1 sú uvedené rovnaké prípravky, ich koncentrácia a cena a je tiež uvedená priemerná cena vo výške 0,27 eur za jeho použitie za m². V zmluve je dohodnuté, že objednávateľ dohodnutú cenu uhradí na základe faktúry vystavenej poskytovateľom. V zmluve nie je výslovne uvedené, či sa bude fakturovať podľa použitých prípravkov alebo sa bude fakturovať priemerná cena. Žalovaný v konaní namietal platnosť uvedenej dohody o cene z dôvodu jej neurčitosti, ktorú námietku súd prvého stupňa neposudzoval.

2.3. Odvolací súd ďalej uviedol, že čas plnenia bol v zmluve dohodnutý v čl. IV tak, že zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to do doby vyčerpania finančného limitu 60.000,00 eur bez DPH, resp. odo dňa účinnosti na 24 mesiacov, podľa toho, čo nastane skôr. Pred uplynutím uvedenej doby mohla byť platnosť zmluvy ukončená písomnou dohodou, písomnou výpoveďou, odstúpením od zmluvy a bolo dohodnuté, že objednávateľ je oprávnený odstúpiť od zmluvy v prípade vyčerpania finančného objemu plnenia podľa tejto zmluvy, t. j. 60.000,00 eur bez DPH, avšak v konaní nebol predložený dôkaz, že by došlo ku skutočnosti, na základe ktorej by došlo k zániku zmluvy pred uplynutím dohodnutej doby plnenia.

2.4. Vychádzajúc zo znenia čl. III zmluvy mal odvolací súd za to, že v zmluve nebola dohodnutá konkrétna cena plnenia, ale bol dohodnutý spôsob jej výpočtu, a to ako násobok plochy, na ktorej sa práce vykonali a cien jednotlivých prípravkov alebo priemernej ceny všetkých prípravkov, súhrnná cena plnenia nebola dohodnutá.

2.5. Pokiaľ ide o dobu platnosti zmluvy, odvolací súd uviedol, že táto bola dohodnutá do vyčerpania

finančného limitu 60.000,00 eur bez DPH alebo 24 mesiacov od účinnosti zmluvy, podľa toho, čo nastane skôr. Ak teda došlo k vyčerpaniu finančného limitu 60.000,00 eur bez DPH pred uplynutím 24 mesiacov od účinnosti zmluvy, potom podľa zmluvnej dohody platnosť zmluvy skončila vyčerpaním uvedeného finančného limitu. V prípade, že k zmene doby platnosti zmluvy nedošlo, potom ak žalobca vykonával práce po ukončení platnosti zmluvy, je potrebné tieto posúdiť ako samostatné plnenie na základe dohody účastníkov konania. V čl. VIII bod 1 zmluvy bolo dohodnuté, že meniť alebo dopĺňať text zmluvy, je možné len formou riadne číslovaných písomných dodatkov, pričom cena predmetu zmluvy po zmene nesmie byť rovná ani vyššia ako 60.000,00 eur. Z podaní účastníkov konania súdu vyplynul záver, že k uvedenej zmluve neboli podpísané žiadne dodatky.

2.6. Odvolací súd ďalej uzavrel, že na žalobcom vykonané a fakturované práce žalovaný vyhotovil objednávku, v ktorej uviedol konkrétnu cenu a žalobca, po vykonaní prác, na túto cenu vystavil dodací list a faktúru, je preto potrebné posúdiť, či vystavením objednávky a následným vystavením faktúr na sumu, rovnajúcu sa cene uvedenej v objednávke, nedošlo k zmene uzavretej zmluvy.

2.7. Vychádzajúc z tvrdení účastníkov konania nebolo podľa krajského súdu sporným, že žalobca fakturoval žalovanému za vykonané práce nižšiu cenu, ako bola uvedená v zmluve zo dňa 23. februára 2010 a podľa žalobcu rozdiel medzi cenou uvedenou v zmluve, za ktorú považoval priemernú cenu uvedenú v Prílohe č.1 zmluvy vo výške 0,27 eur za m² a fakturovanou cenou je suma, zaplattenia ktorej sa žalobca domáha v tomto konaní. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na právnom závere, že zmluva zo dňa 23. februára 2010 bola uzavretá na cenu plnenia 60.000,00 eur bez DPH, s ktorým posúdením sa odvolací súd nestotožnil a mal za to, že uvedený finančný limit platí iba vo vzťahu k dobe platnosti zmluvy. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd považoval za podstatné posúdenie, či a v akej výške bola v zmluve dohodnutá cena plnenia a či vystavením objednávok a ich akceptáciou vo faktúrach vystavených žalobcom došlo alebo nedošlo k zmene ceny, dohodnutej v zmluve. Ak by cena uvedená v zmluve bola platná a k jej zmene by nedošlo, potom odvolací súd mal za to, že žalobca má podľa § 546 Obchodného zákonníka nárok na zaplattenie zmluvne dohodnutej ceny, avšak iba za práce vykonané do zániku zmluvy podľa čl. I, v ktorom bola zmluva dohodnutá na dobu určitú, a to vyčerpania finančného limitu 60.000,00 eur bez DPH, resp. na 24 mesiacov, podľa toho čo nastane skôr. V prípade, ak by súd prvého stupňa posúdil, že došlo k zmene ceny (vystavením objednávok a ich akceptáciou vo faktúrach), tak žalobca by mal nárok na zaplattenie iba zmenenej ceny. Súčasne, ak žalobca vykonával práce po ukončení platnosti zmluvy, je potrebné tieto posúdiť ako samostatné plnenie na základe dohody účastníkov konania a nie na základe zmluvy.

2.8. Čo sa týka nároku žalobcu uplatneného v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 38Rob/58/2012, tento nebol podľa záveru odvolacieho súdu totožný s nárokom uplatneným v tomto konaní.

2.9. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom ako úlohu okresnému súdu zadal posúdiť platnosť ceny podľa čl. III zmluvy a jej prípadnú zmenu a na základe toho posúdiť, či žalobca má alebo nemá právo na zaplattenie žalovanej sumy a v akej sume.

3. Okresný súd svojím v poradí druhým rozsudkom zo dňa 19. septembra 2016, č. k. 35Cb/50/2012-389, rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 64.042,58 € s 9,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 12. augusta 2011 do zaplattenia, do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň určil, že žalobca má právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3.1. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku opäť skonštatoval predmet konania, vzhľadom na ktorý, v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu posudzoval, v akej výške bola dohodnutá cena prác v zmluve, či nedošlo k jej zmene a v akej výške bola zaplattená.

3.2. Vychádzajúc zo znenia čl. III súd mal za to, že v zmluve nebola dohodnutá konkrétna cena plnenia, ale bol dohodnutý spôsob výpočtu ceny plnenia, a to ako násobok plochy, na ktorej sa práce vykonali a cien jednotlivých prípravkov alebo priemernej ceny všetkých prípravkov, súhrnná cena plnenia nebola dohodnutá.

3.3. Pokiaľ ide o dobu platnosti zmluvy, okresný súd uzavrel, že táto bola dohodnutá do vyčerpania finančného limitu 60.000,00 eur bez DPH alebo 24 mesiacov od účinnosti zmluvy, podľa toho, čo nastane skôr. Ak teda došlo k vyčerpaniu finančného limitu 60.000,00 eur bez DPH pred uplynutím 24 mesiacov od účinnosti zmluvy, potom podľa zmluvnej dohody platnosť zmluvy skončila vyčerpaním

uvedeného finančného limitu. Keďže k zmene doby platnosti zmluvy nedošlo, potom ak žalobca vykonával práce po ukončení platnosti zmluvy, posúdil okresný súd, v zhode so záverom odvolacieho súdu, tieto ako samostatné plnenie na základe dohody účastníkov konania.

3.4. Súd prvej inštancie uzavrel, že na žalobcom vykonané a fakturované práce žalovaný vyhotovil objednávku, v ktorej uviedol konkrétnu cenu a žalobca, po vykonaní prác, na túto cenu vystavil dodací list a faktúru. Vychádzajúc z konsenzuálneho prejavu strán zmluvy, vystavenie objednávky a následné vystavenie faktúr na sumu, rovnajúcu sa cene uvedenej v objednávke, mal súd za to, že došlo k zmene uzavretej zmluvy.

3.5. V súlade s právnym záverom odvolacieho súdu ďalej prvostupňový súd skonštatoval, že zmluva zo dňa 23. februára 2010, ktorá bola uzavretá na cenu plnenia 60.000,00 eur bez DPH, z hľadiska uvedeného finančného limitu platí iba vo vzťahu k dobe platnosti zmluvy, ako je uvedené vyššie, pričom vystavením objednávok a ich akceptáciou vo faktúrach vystavených žalobcom došlo k zmene ceny dohodnutej v zmluve s tým, že vykonávaním prác po ukončení platnosti zmluvy žalobcom, došlo k samostatnému plneniu na základe dohody účastníkov konania a nie na základe zmluvy, preto súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 64.042,58 eur (53.817,56 eur bez DPH) ako rozdielu medzi sumou uhradenou vo výške 43.939,21 eur bez DPH, ktorá bola žalovaným uhradená a sumou 98.132,92 eur bez DPH za postrek vykonaný v roku 2010 na celkovej ploche 363.455,25 m² pri koeficiente vo výške 0,27 € bez DPH. Zároveň súd priznal žalobcovi žiadané úroky z omeškania vo výroku uvedenej výške odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry do zaplatenia.

3.6. Okresný súd opravným uznesením zo dňa 9. novembra 2016, č. k. 35Cb/50/2012-401, opravil úvodnú časť rozsudku zo dňa 19. septembra 2016 v označení právneho zástupcu žalobcu.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 19. septembra 2016 podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby žalobu v časti o 64.042,58 eur s 9,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 12. augusta 2011 do zaplatenia zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4.1. Vo svojom odvolaní argumentoval tým, že krajský súd dal svojim zrušujúcim uznesením záväzné právne posúdenie pre okresný súd, v zmysle ktorého, i) ak kontraktáciou (objedávka - zmluva) došlo k zmene ceny, tak žalobca má nárok len za zaplatenie zmenenej ceny, ktorá už žalovaným zaplatená bola, ii) ak kontraktáciou k zmene ceny nedošlo, tak žalobca má nárok na zaplatenie dohodnutej ceny, čiže rozdielu medzi fakturovanou a zmluvnou cenou, avšak len do vyčerpania finančného limitu stanoveného zmluvou, a prevyšujúcu časť je potrebné chápať ako samostatné plnenie a základe dohody, kde je potrebné uplatniť cenu dohodnutú kontraktáciou.

4.2. V súvislosti s uvedeným odvolateľ namietal svojvoľný výklad práva, a logický rozpor argumentácie okresného súdu, kedy z uvedeného nebolo možné vydedukovať (vyvodiť) to, čo okresný súd v odôvodnení mal na mysli, keď na jednej strane uviedol, že vychádzajúc z konsenzuálneho prejavu strán zmluvy mal súd za to, že došlo k zmene uzavretej zmluvy a vo vzťahu k tomu ďalej v súlade s právnym záverom odvolacieho súdu prvostupňový súd konštatoval, že zmluva, ktorá bola uzavretá na cenu plnenia 60.000,00 eur bez DPH, z hľadiska uvedeného finančného limitu platí iba vo vzťahu k dobe platnosti zmluvy, pričom vystavením objednávok, ich akceptáciou vo faktúrach vystavených žalobcom došlo k zmene ceny dohodnutej v zmluve s tým, že vykonávaním prác po ukončení platnosti zmluvy žalobcom, došlo k samotnému plneniu na základe dohody účastníkov konania a nie na základe zmluvy, preto súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 64.042,58 eur s DPH pri koeficiente 0,27 eur bez DPH.

4.3. Pri aplikácii vyššie uvedeného právneho názoru krajského súdu podľa odvolateľa nebolo možné prepojiť zmenu ceny so zaviazaním na plnenie nároku, resp. keď okresný súd dvakrát konštatoval, že kontraktáciou došlo k zmene ceny v zmluve, nemohol zaviazat' žalovaného na plnenie, resp. priznať žalobcovi nárok. Zároveň, ak okresný súd konštatoval, že nárok priznáva nie na základe zmluvy, ale na základe samostatných plnení, tak nemohol aplikovať cenu (koeficient 0,27 eur bez DPH) zo zmluvy, keďže sa tá na samostatné plnenie neaplikuje, a mal aplikovať cenu v kontraktáciách uvedenú.

4.4. Podľa žalovaného bolo potrebné aplikovať názor, ku ktorému okresný súd dospel v rámci rozsudku a to, že procesom kontraktácie došlo k zmene ceny dohodnutej v zmluve a na to následne aplikovať

názor krajského súdu, čiže žalobca má nárok len na zaplatenie zmluvnej ceny, ktorá bola žalobcom fakturovaná faktúrami uvedenými v odôvodnení rozsudku (faktúra č. 201000223 až faktúra č. 20101586) vo výške 43.939,21 eur bez DPH, ktorá však už bola zo strany žalovaného uhradená, a preto je žaloba nedôvodná a je ju potrebné v zmysle uvedených odvolacích návrhov zamietnuť.

4.5. Podľa odvolateľa dôvodom na zrušenie/zmenu rozsudku bol aj jeho rozpor so základným právom na spravodlivý súdny proces, ktoré kladie požiadavky na rozsudky a jeho odôvodnenie, okresný súd neuviedol na podporu svojich tvrdení žiaden z vykonaných dôkazov. Žalovaný ďalej poukázal na právnu úpravu absolútnej a relatívnej neplatnosti.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že platnosť zmluvy zo dňa 23. februára 2010 akceptuje do limitu 60.000,00 eur (alebo na 24 mesiacov, podľa toho, čo nastane skôr), pričom žalovaný vzhľadom na uvedené klamal, keď tvrdil, že limit 60.000,00 eur stanovený zmluvou sa vyčerpal do faktúry 20100676. Sumy fakturované v prvých piatich faktúrach s „koeficientmi 0,27 eur na 1 m²“ (v objednávkach žalovaného v rozpore so zmluvou v týchto piatich faktúrach), tvoria cenu 12.935,69 eur (a nie suma zmluvného limitu 60.000,00 eur), teda do piatej faktúry nemohol byť podľa žalobcu naplnený zmluvný limit 60.000,00 eur. Suma 12.935,69 eur bola žalovaným uhradená. Zdôraznil, že nemožno vystavovaním objednávok a ich akceptáciou vo faktúrach vystavených žalobcom dôjsť k zmene ceny pred skončením platnosti zmluvy a ak žalovaný v odvolaní poukazoval, že faktúru č. 20100223 až faktúru č. 20101586 zaplatil vo výške 43.939,21 eur bez DPH, a žaloba je teda nedôvodná a treba ju zamietnuť, nie je potom zrejmé, ako žalovaný vyčerpal zmluvný limit 60.000,00 eur pri piatej faktúre.

6. Krajský súd rozsudkom zo dňa 14. marca 2018, č. k. 4Cob/15/2017-448, rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 19. septembra 2016 č. k. 35Cb/50/2012-389, v spojení s opravným uznesením zo dňa 9. novembra 2016, č. k. 35Cb/50/2012-401, potvrdil a žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

6.1. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že v zmysle ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje znaky vecnej správnosti, z konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplyva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne posúdenie stavu veci.

6.2. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dodal, že používaná cena za dezinfekciu vo výške 0,27 eur/m² bola cenou obvyklou, ktorú žalobca používal aj pri dezinfekciách po ukončení platnosti zmluvy, kedy došlo k plneniu na základe dohody účastníkov konania, čo potvrdil aj žalobca vo svojom podaní zo dňa 11. júna 2013, v ktorom uviedol „Žalobca fakturoval podľa objednávky žalovanej a teda na základe písomnej dohody o rozsahu prác a cene dohodou.“ Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že „Zmluva o poskytovaní dezinfekčných služieb je neurčitá v časti dohody o cene, objednávky a faktúry sú neplatné, čo sa týka ceny, nakoľko v nich nebola dohodnutá cena“, považoval odvolací súd za irelevantné, keďže zo zmluvy a prílohy č. I jednoznačne vyplýva spôsob výpočtu ceny s tým, že bude použitá priemerná cena, ktorá je pri použití prípravkov FICAM 0,30 eur/m² a Attracide 0,28 eur/m², čo predstavuje cenu vyššiu ako účtoval žalobca vo výške 0,27 eur/m². Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa odvolací súd v bode 39. odôvodnenia svojho rozhodnutia stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca vykonal dezinfekčné práce v rozsahu 365.455,25 m² pri koeficiente 0,27 eur/m² celkom v cene 98.132,92 eur. Z uvedenej ceny uhradil žalovaný za dezinfekčné práce len sumu 43.939,21 eur na základe zmluvy a po ukončení zmluvy došlo k plneniu na základe dohody účastníkov konania. Vychádzajúc z vyššie zistených skutočností preto súd zaviazal žalovaného povinnosťou uhradiť žalobcovi sumu 64.042,58 eur s 9,5 % ročným úrokom z omeškania od 12. augusta 2011 do zaplatenia, ktorá suma predstavuje doplatok rozdielu medzi už uhradenou sumou 43.939,21 eur a sumou 98.132,92 eur (98.132,92 eur - 43.939,21 eur = 54.193,70 eur + 10.296,80 eur (DPH) = 64.489,80 eur - 447,80 eur (späťvzatie návrhu)).

7. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa ust. § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala

jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Dovolateľ tvrdí nesprávny procesný postup súdov oboch inštancií a na neho nadväzujúce porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces odvodzujúc prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. v zásadnej skutočnosti, a síce, že okresný súd nerešpektoval záväzné právne posúdenie odvolacieho súdu, ktorého súčasťou bol aj výsledok, ktorý má okresný súd prijať, ak zistí, že kontraktáciou k zmene ceny došlo (žalobca má nárok len na zaplatenie zmenenej ceny - 43.939,21 Eur, ktorá už zaplatená bola) a rovnako ak k zmene ceny nedošlo (žalobca má nárok na zaplatenie dohodnutej ceny, čiže rozdielu medzi faktúrovanou sumou a zmluvnou cenou, avšak len do vyčerpania finančného limitu stanoveného zmluvou, a prevyšujúcu časť je potrebné chápať ako samostatné plnenie na základe dohody, kde je potrebné uplatniť cenu dohodnutú kontraktáciou). Okresný súd následne v rámci odôvodnenia rozhodnutia, ktorým žalobe vyhovel, k spornej otázke uviedol, že vychádzajúc z konsenzuálneho prejavu strán zmluvy má za to, že došlo k zmene uzavretej zmluvy, následne však žalobe v celom rozsahu vyhovel, čo podľa dovolateľa nie je vzhľadom na záver odvolacieho súdu absolútne logické. Rovnako sa dovolateľovi javí ako nelogické, keď okresný súd skonštatoval, že nárok žalobcovi priznáva nie na základe zmluvy, ale na základe samostatných plnení, a následne nepochopiteľne aplikoval cenu zo zmluvy. Táto sa podľa žalovaného na samostatné plnenie neaplikuje, preto je potrebné prihliadať na kontraktáciu a aplikovať cenu v nich uvedenú, resp. cenu dohodnutú v zmluve je možné aplikovať iba na diela uskutočnené do platnosti zmluvy, čiže do vyčerpania v nej stanoveného finančného limitu. Z uvedeného dôvodu dovolateľ tvrdí svojvoľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia okresného súdu, jeho záver je v priamom rozpore so záväzným právnym posúdením odvolacieho súdu.

8.1. Namieta, že odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku skonštatoval irelevantnosť odvolacích námietok žalovaného týkajúcich sa nezahodného právneho posúdenia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v časti otázky zmeny ceny dohodnutej v zmluve a vytýka odvolaciemu súdu taktiež, že tento uviedol novú skutočnosť, a síce že žalobca nemôže dostať cenu vo výške koeficientov uvádzaných v objednávke, teda nižších ako je 0,27 eur za m², ktoré by boli „pod cenu a v rozpore s dobrými mravmi“, a uzavrel, že používaná cena 0,27 eur za m² je cenou obvyklou, ktorú žalobca používal aj pri dezinfekciách po ukončení platnosti zmluvy.

8.2. Žalovaný v súvislosti s vyššie uvedeným vytýka odvolaciemu súdu arbitrárnosť jeho rozhodnutia, prameniaku z tvrdenia, že skutočnosť, či došlo k zmene ceny považuje krajský súd odrazu za irelevantnú, hoci pred tým tvrdil opak, ďalej uvádza v konaní novú kategóriu „obvyklej ceny“, ktorej dáva prednosť pred cenou dohodnutou v objednávkach, hoci sám uvádza, že k plneniu došlo na základe dohody účastníkov konania, a to i napriek žalovaným predloženému listu žalobcu, v ktorom uvádza, kde sa tento zaväzuje plniť na základe ceny uvádzanej v objednávkach. Rovnako dovolateľovi nie je jasné, akým spôsobom žalovaný vyčerpal zmluvný limit, čo je okolnosť zásadná k posúdeniu platnosti zmluvy. Nakoniec, a to zásadne, odvolací súd neodpovedal na skutočnosť uvádzanú opäť už v odvolaní žalovaného, a síce že okresný súd postupoval v rozpore so záväzným právnym posúdením odvolacieho súdu, keď prisúdil žalobcovi nárok, napriek jeho záveru o zmene ceny.

9. V dovolaní, ktorého prípustnosť dovolateľ odvodzuje od ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., žalovaný zastáva názor, že v rozhodovacej praxi súdov doteraz neboli riešené právne otázky, či:

- „V prípade, ak je medzi zmluvnými stranami uzatvorená rámcová zmluva, ktorej obsahom je aj dohoda o cene, tak či sa má aplikovať cena uvedená v rámcovej zmluve, alebo cena v konkrétnych zmluvách uzatvorených na základe rámcovej zmluvy?“

- „Či má medzi zmluvnými stranami prednosť cena dojednaná v zmluve, alebo obvyklá cena, z dôvodu nákladov nevyhnutne vynaložených na zmluvné plnenie?“

9.1. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd vyriešil prvú právnu otázku nesprávne záverom, že prednosť má cena dohodnutá v rámcovej zmluve, resp. spôsob jej výpočtu, keď uviedol, že žalobca vykonával dezinfekčné práce v rozsahu 365.455,25 m² pri koeficiente 0,27 eur/m², (celkom v cene 98.132,92 eur) pred individuálnym dojednaním v rámci čiastkových plnení, zmlúv o dielo, ktoré sú tvorené objednávkami, dodacími listami a faktúrami. Žalovaný argumentuje, že platná je cena dohodnutá v rámci

zmlúv o dielo, keďže tieto sú výsledkom osobitnej kontraktácie a následkom aplikácie takejto ceny nie je zmena ceny v rámci rámcovej zmluvy, ale len zmena ceny pre konkrétne dielo. A teda, ak by takýmto spôsobom cena zmenená nebola, znamenalo by to neplatnosť úkonu, na základe ktorého žalovaný plnil.

9.2. Dovolateľ považuje za nesprávne právne posúdenie zo strany odvolacieho súdu, keď priznal prednosť obvyklej ceny pred zmluvnou cenou a tento svoj záver odôvodňuje tým, že pokiaľ by žalobca plnil podľa ceny dohodnutej v zmluve o dielo, tak by mu odplata nestačila ani na úhradu nevyhnutných nákladov. Žalovaný svoju argumentáciu opiera o ust. § 546 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého sa obvyklá cena aplikuje len v prípade, ak nie je zmluvne dohodnutá, čiže v každom prípade má zmluvne dohodnutá cena prednosť pred obvyklou. V súvislosti s uvedeným žalovaný namietá, že vo veci nebolo vykonané žiadne dokazovanie, ktoré by preukazovalo obvyklú cenu pri dodávaní dezinfekčných služieb, čiže záver súdu je založený výlučne na tvrdení žalobcu. V predmete veci ide o to, či zmluva obsahujúca nevyvážené podmienky v zmysle neekvivalencie plnení je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a proti dobrým mravom.

9.3. S ohľadom na uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 14. marca 2018 ako aj v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 19. septembra 2016, č. k. 35Cb/50/2012-389, v spojení s opravným uznesením zo dňa 9. novembra 2016, č. k. 35Cb/50/2012-401, a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a súčasne priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného a ním namietanej vade zmätočnosti, ktorú tento vidí v nerešpektovaní právne záväzného posúdenia odvolacieho súdu zo strany okresného súdu uviedol, že dovolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pri spôsobe výpočtu ceny sa má vychádzať z ceny priemernej, ktorá predstavovala 0,27 eur za m².

10.1. K žalovaným namietanému nesprávnemu posúdeniu zo strany súdov žalobca uviedol, že sa nejedná o otázky zásadného právneho významu, nakoľko odpovede na ne poskytuje priamo zákon, a síce ustanovenia § 11, § 64 ods. 3 Zákona o verejnom obstarávaní a § 272 ods. 2 Obchodného zákonníka, z ktorých plynie záver, že čiastkové zmluvy nemôžu mať prednosť pred ustanoveniami rámcovej dohody, nakoľko táto ustanovuje záväzný rámec pre uzavieranie čiastkových zmlúv a z uvedeného dôvodu stráca odpoveď na prvú otázku, položenú žalovaným, význam. Žalobca zároveň dodal, že ak by sa na tento právny vzťah neuplatňovalo ust. § 64 Zákona o verejnom obstarávaní, k platnej zmene zmluvy by na základe objednávok taktiež nedošlo, nakoľko postup v čl. VIII bod 1 Zmluvy nebol dodržaný.

10.2. Ako irelevantné považuje žalobca aj zodpovedanie druhej otázky dovolateľa, nakoľko k zmene zmluvy v podobe nižšej ceny nedošlo. Okrem uvedeného dovolací súd žalobcov nárok rozdelil na dve časti, a síce nárok za cenu priemernú a nárok za cenu obvyklú.

10.3. V súvislosti s uvedeným má žalobca zo to, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť, alter. zamietnuť a priznať žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

13. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej

právomoci dovolacieho súdu.

14. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

17. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

18. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

19. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p..

20. Vadu nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie dosahujúcu takú intenzitu, že došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, vidí žalovaný v zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, spôsobenú ich nedostatočným a nezrozumiteľným odôvodnením a arbitrárnosťou.

21.1 Dovolateľ namieta, že okresný súd nerešpektoval záväzné právne posúdenie odvolacieho súdu, ktorého súčasťou bol aj výsledok, ktorý má okresný súd prijať, ak zistí, že kontraktáciou k zmene ceny došlo a rovnako ak k zmene ceny nedošlo. Okresný súd v rámci odôvodnenia rozhodnutia, ktorým žalobe vyhovel, k spornej otázke uviedol, že vychádzajúc z konsenzuálneho prejavu strán zmluvy má zato, že došlo k zmene uzavretej zmluvy, následne však žalobe v celom rozsahu vyhovel, čo nie je vzhľadom na záver odvolacieho súdu absolútne logické. Dovolateľ namieta nedostatočnosť odôvodnenia v tom, že odvolací súd neodpovedal na túto skutočnosť uvádzanú už v odvolaní, a síce že okresný súd postupoval v rozpore so záväzným právnym posúdením odvolacieho súdu, keď prisúdil žalobcovi nárok, napriek jeho záveru o zmene ceny, práve naopak, odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku skonštatoval irelevantnosť odvolacích námietok žalovaného týkajúcich sa nezhodného právneho posúdenia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v časti otázky zmeny ceny dohodnutej v zmluve. V

súvislosti s vyššie uvedeným žalovaný vytýka odvolaciemu súdu arbitrárnosť jeho rozhodnutia, prameniacu z tvrdenia, že skutočnosť, či došlo k zmene ceny považuje krajský súd odrazu za irelevantnú, hoci pred tým tvrdil opak.

20.2. Rovnako sa dovolateľovi javí ako svojvoľné a arbitrárne, keď okresný súd skonštatoval, že nárok žalobcovi priznáva nie na základe zmluvy, ale na základe samostatných plnení, a následne nepochopiteľne aplikoval cenu zo zmluvy. Táto sa podľa žalovaného na samostatné plnenie neaplikuje, preto je potrebné prihliadať na kontraktáciu a aplikovať cenu v nich uvedenú, resp. cenu dohodnutú v zmluve je možné aplikovať iba na diela uskutočnené do platnosti zmluvy, čiže do vyčerpania v nej stanoveného finančného limitu. Z konania pred súdmi oboch inštancií však rovnako nie je zrejmé kedy a akým spôsobom žalovaný vyčerpal zmluvný limit, čo je okolnosť zásadná k posúdeniu platnosti zmluvy. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že uvádza v konaní novú kategóriu „obvyklej ceny“, ktorej dáva prednosť pred cenou dohodnutou v objednávkach, hoci sám uvádza, že k plneniu došlo na základe dohody účastníkov konania, pričom uvedené je podľa dovolateľa v rozpore s ust. § 546 Obchodného zákonníka, z ktorého dôvodu dovolateľ tvrdí svojvoľnosť a arbitrárnosť i rozhodnutia krajského súdu.

21. Ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“).

22. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 9.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19.4.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalovaným, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

22.1. Odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia krajského súdu, ktorý sa bez ďalšieho stotožní s nedostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, možno taktiež považovať za nedostatočné a v konečnom dôsledku aj arbitrárne (III. ÚS 60/2018).

22.2. O zjavnú arbitrárnosť ide spravidla vtedy, ak je rozhodnutie súdu založené na takej interpretácii alebo aplikácii právnej normy súdom, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je rozhodnutie súdu založené, celkom absentujú alebo sú protirečivé a popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné alebo v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (3cdo/34/2020).

23. Vo veci konajúci senát najvyššieho súdu už vo svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/33/2020 k namietanej arbitrárnosti rozhodnutia poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. V predmetnej veci podľa dovolacieho súdu práve o takýto prípad žalovaným nastolených argumentov významných pre rozhodnutie vo veci išlo.

24. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

25. Z ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. a ust. § 393 ods. 2 C. s. p. upravujúcich náležitosti odôvodnenia rozhodnutí odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami (námietkami) uvedenými v odvolaní. Ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p. umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (III. ÚS 314/2018).

26. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*, *Hiro Balani v. Španielsko*, *Georgiadis v. Grécko*, *Higgins v. Francúzsko*).

27. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

28. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach (4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 5Obdo/87/2020, 8Cdo/152/2018, 3Obdo/75/2020), práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

29. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení

predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

30. Dovolaciemu súdu nedá nespomenúť, že k námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí vo svojich rozhodnutiach vydaných po 1. júli 2016 odkazoval aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015 pod č. R 2/2016. Dovolací súd však v tomto smere poukazuje na aktuálnosť názoru ústavného súdu vyslovený v uznesení sp. zn. I. ÚS 44/2021 z 26. januára 2021, vo vzťahu k aplikabilite stanoviska R 2/2016 po 1. júli 2016, v zmysle ktorého: „z ústavnoprávneho hľadiska, ako aj z hľadiska relevantnej judikatúry EŠLP ťažko bez ďalšieho prijať názor najvyššieho súdu vyslovený v jeho stanovisku R 2/2016, pretože k podstatnej zmene v právnej úprave prípustnosti dovolania po 1. júli 2016 nesporne došlo, pričom nemožno odhliadnuť od skutočnosti, že rovnakú, ale ani obdobnú úpravu, ktorá bola obsiahnutá v § 241 ods. 2 písm. b/ OSP (tzv. iná vada), Civilný sporový poriadok vo vzťahu k dovolaniu, resp. jeho odôvodneniu už výslovne ani neobsahuje. Aktuálnosť stanoviska po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je preto potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil." (K tomu tiež rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 314/2020).

31. Aj pri zohľadnení skutočnosti, že k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia je zo strany dovolacieho súdu nevyhnutná zdržanlivosť pri zasahovaní do právoplatných rozhodnutí súdov nižšej inštancie a na mieste je tak reštriktívny prístup (k tomu vid' aj 3Obdo/26/2020), vo veci rozhodujúci dovolací senát najvyššieho súdu konštatuje, že v prejednáwanej veci je potrebné kasačným rozhodnutím zasiahnuť do právoplatného rozhodnutia súdu, keďže tento je vo vzťahu k žalovanému arbitrárny a ústavne neudržateľný.

31.1. K predmetnému konštatovaniu uvádza dovolací súd nasledovné:

32. Ako opodstatnenú vyhodnotil dovolací súd už námietku žalovaného, že konanie pred odvolacím súdom je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.. Žalovaný tak dôvodne uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 C. s. p., ktorý vymedzil spôsobom predpokladaným znením ustanovenia § 431 ods. 2 C. s. p..

32.1. Dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (vid. 3Obdo/72/2019) vyslovil, že o naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. ide aj vtedy, keď súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia, pričom označená vada zmätočnosti je naplnená aj vtedy, keď určité skutočnosti v konaní strana namietala, avšak pri hodnotení skutkových zistení súdom tieto náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť.

32.2. V napadnutom rozhodnutí (bod 34. odôvodnenia) odvolací súd všeobecne uviedol, že sa v zmysle § 387 ods. 2 C. s. p. stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje znaky vecnej správnosti, v odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi právnymi prostriedkami právnej obrany v zmysle § 366 C. s. p., s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a ktoré by mali za následok zmenu súdom zisteného skutkového stavu alebo jeho správneho rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom, iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplyva, a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé priviesť iné právne posúdenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd v bodoch 35. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia dodal, že z obsahu spisu mal preukázané, že žalobca vykonal v objekte žalovaného dezinfekčné práce o rozlohe 363.455,25 m², dezinfekcia objektu prebiehala na základe zmluvy o poskytovaní dezinfekčných služieb zo dňa 23. februára 2010, žalovaný Zmluvu o poskytovaní dezinfekčných služieb podpísal, vyfakturovanú cenu akceptoval a faktúry riadne preplácal do výšky 43.939,21 eur. Z obsahu Zmluvy vyplýva spôsob výpočtu ceny, pričom sa má

vychádzať z ceny priemernej, ktorá predstavovala 0,27 eur za m² a z dodacích listov je nesporné, že žalobca používal pri dezinfekcii prípravky, ktoré predstavujú cenu vyššiu ako bola dohodnutá priemerná zmluvná cena. Odvolací súd mal za to, že používaná cena za dezinfekciu vo výške 0,27 eur/m² bola cenou obvyklou, ktorú žalobca používal aj pri dezinfekciách po ukončení platnosti zmluvy, kedy došlo k plneniu na základe dohody účastníkov konania.

32.3. Odvolací súd sa však napriek výslovnému príkazu obsiahnutému v ust. § 387 ods. 3 C. s. p., aby sa v odôvodnení vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, sa takýmito tvrdeniami uvedenými žalovaným, v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne nevysporiadal, keď v podstate iba paušálne uviedol konštatovanie o správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p., bez potrebnej náležitej a presvedčivej právnej argumentácie. Žalovaný pritom v podanom odvolaní uviedol podstatné tvrdenia (námietky) týkajúce sa podľa neho nesprávnych skutkových zistení zo strany súdu prvej inštancie a následného nesprávneho právneho posúdenia veci, navyše v opozite k záverom uvedeným v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie keď tento (v rozpore so záverom odvolacieho súdu) k spornej otázke uviedol, že vychádzajúc z konsenzuálneho prejavu strán zmluvy má zato, že došlo k zmene uzavretej zmluvy, následne však žalobe v celom rozsahu vyhovel, a to napriek záveru odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení, kde tento uviedol, že v prípade, že súd prvej inštancie posúdi, že došlo k zmene ceny, žalobca má nárok na zaplatenie iba zmenenej ceny, (ktorá už uhradená bola). K uvedenej (už v odvolaní žalovaného) námietke sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevyjadril a neposkytol tým žalovanému dostatočnú odpoveď prečo vo svojom v poradí druhom rozhodnutí potvrdil záver súdu prvej inštancie, ktorý je v zjavnom rozpore s jeho v kasačnom rozhodnutí uvedeným záverom, a síce aký dôsledok má nastať v prípade konštatovania, že k zmene ceny došlo.

32.4. Ako dôvodnú vyhodnotil dovolací súd i námietku dovolateľa, ktorému sa javí ako svojvoľné a arbitrárne, keď okresný súd skonštatoval, že nárok žalobcovi priznáva nie na základe zmluvy, ale na základe samostatných plnení, a následne nepochopiteľne aplikoval cenu zo zmluvy. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie potvrdeného odvolacím súdom vyplýva, že vystavením objednávok a ich akceptáciou vo faktúrach vystavených žalobcom došlo k zmene ceny dohodnutej v zmluve zo dňa 23.2.2010 s tým, že vykonávaním prác po ukončení platnosti zmluvy žalobcom, došlo k samostatnému plneniu na základe dohody účastníkov konania a nie na základe zmluvy zo dňa 23.2.2010, preto súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 64.042,58 eur. Dovolací súd súhlasí s námietkou žalovaného, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani odvolacieho súdu nijako nevyplýva, akým spôsobom posúdil, kedy a ako došlo k ukončeniu platnosti rámcovej zmluvy zo dňa 23. februára 2010 medzi žalobcom a žalovaným (k dosiahnutiu cenového stropu vo výške 60.000 eur), a to i s dôrazom na tvrdenia žalobcu v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného proti v poradí druhému rozhodnutiu súdu prvej inštancie kde uviedol, že „žalovaný klamal, keď tvrdil, že limit 60.000 eur sa vyčerpal do faktúry č. 20100676, keďže sumy fakturované v prvých piatich faktúrach s koeficientom 0,27 eur za m² nie sú dohromady v cene 60.000 eur, ale 12.935,69 eur bez DPH." Uvedené vysvetlenie je dôležité najmä pre časové určenie okamihu dosiahnutia limitu 60.000 eur bez DPH a následného plnenia na základe samostatných dohôd - kontraktácií medzi zmluvnými stranami a s tým súvisiacimi rozdielmi v cene jednotlivých zmluvných plnení. V rozhodnutiach súdov oboch inštancií splyvajú do ceny 0,27 eur za m² nimi určená cena jednotlivých diel podľa rámcovej zmluvy, ceny jednotlivých plnení na základe kontraktácií, priemerná cena i odvolacím súdom určená obvyklá cena.

32.5. V neposlednom rade ako dôvodnú hodnotí najvyšší súd i žalovaného námietku arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keď tento súhlasil so záverom okresného súdu, že nárok žalobcovi priznáva nie na základe zmluvy, ale na základe samostatných plnení, avšak následne nepochopiteľne aplikoval cenu zo zmluvy. Odvolací súd taktiež uviedol v konaní novú kategóriu „obvyklej ceny“, ktorej dáva prednosť pred cenou dohodnutou v objednávkach, hoci sám uvádza, že k plneniu došlo na základe dohody účastníkov konania, pričom uvedené je podľa dovolateľa v rozpore s ust. § 546 Obchodného zákonníka. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že uvedené závery súdov sú svojvoľné a protirečivé, z ich rozhodnutí nijako nevyplýva, z akého dôvodu aplikovali na jednotlivé plnenia cenu určenú zmluvou, resp. dokonca cenu obvyklú, keď žalobcovi priznali plný nárok, avšak nie v zmysle zmluvy, ale na základe samostatných kontraktácií. V tejto súvislosti dovolací súd akcentuje ustanovením § 546 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého objednávateľ je povinný zhotoviteľovi zaplatiť cenu dohodnutú v zmluve alebo určenú

spôsobom určeným v zmluve. Až v prípade ak nie je cena takto dohodnutá alebo určiteľná a zmluva je napriek tomu platná, je objednávateľ povinný zaplatiť cenu, ktorá sa obvykle platí za porovnateľné dielo v čase uzavretia zmluvy za obdobných obchodných podmienok. V priamej aplikácii na predmetnú vec, pri závere súdov, ktoré priznali žalobcovi nárok na základe jednotlivých dohôd účastníkov (kontraktácií), by prichádzala do úvahy cena plnenia v nich dohodnutá.

33. Z pohľadu dovolacieho súdu predstavovala odvolacia argumentácia dovolaťela „podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní“ (§ 387 ods. 3 veta druhá C. s. p.), a na ktoré mal dať, avšak - ako je zrejmé z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku - nedal odvolací súd „špecifickú odpoveď“. Posúdenie veci odvolacím súdom sa teda v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z hľadiska žalovaným predostretej argumentácie neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých, pre vec skutkovo a právne relevantných otázok. Najvyšší súd je toho názoru, že odvolací súd rezignoval na poskytnutie súdnej ochrany žalovanému a svojím formalistickým postupom v podobe nedostatočného a protirečivého odôvodnenia znemožnil žalovanému realizáciu jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (v tejto súvislosti dáva dovolací súd do pozornosti nález Ústavného súdu SR zo 17. augusta 2016 č. I. ÚS 317/2015) a konanie tak bolo zaťažené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.. V uvedenej časti bolo preto dovolanie žalovaného nielen prípustné, ale aj dôvodné.

34. Vo vzťahu k námietke dovolaťela týkajúcej sa prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že o prekvapivé rozhodnutie predstavujúce vadu zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. ide vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie na odlišných právnych záveroch než súd prvej inštancie, za predpokladu, že nepostupoval v súlade s ustanovením § 382 C. s. p. (k tomu viď aj R 33/2011, ale aj 3Cdo/76/2014, 4Cdo/299/2014, 3Obdo/34/2016, 3Obdo/23/2017 a II. ÚS 541/2011). Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil na úplne odlišných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, ale jeho dôvody v dotknutej časti iba argumentačne doplnil. Za týchto okolností preto nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé, a preto porušenie žalovaného práva na spravodlivý proces z tohto dôvodu nevyplyva.

35. Namietaným nesprávnym právnym posúdením (§ 432 ods. 1 C. s. p.) sa dovolací súd už nemohol zaoberať pre vady zmätočnosti skonštatované vyššie, nakoľko v okolnostiach rozhodovaného sporu by posudzovanie nastolených právnych otázok bolo predčasné a vzhľadom na úroveň odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu aj nemožné.

36. Vzhľadom na to, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd žalovaným napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.).

36.1 Keďže vadou zmätočnosti - ktorú by nebolo možné odstrániť v odvolacom konaní - je postihnuté aj konanie pred súdom prvej inštancie, dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 C. s. p.).

37. Dovolací súd zároveň zrušil uznesenie okresného súdu zo dňa 22. augusta 2018, č. k. 35Cb/50/2012-483, ktorým rozhodol o výške trov konania, ako závislý výrok. Judikatúra najvyššieho súdu (R 73/2004) sa ustálila na tom, že závislým výrokom môže byť nielen dovolaním nedotknutý výrok tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci.

37.1. Výdanie uznesenia o výške trov konania bolo jednostranne závislé od existencie rozhodnutia vo veci samej. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie uznesenie o výške trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie vo veci samej by zostalo uznesenie o výške trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel a odporovalo by to princípu právnej istoty (obdobne aj I. ÚS 549/2015, 1Cdo/36/2011,

6Cdo/201/2012 a 2MObdov/4/2012).

38. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C. s. p.).

39. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

40. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.